

Ve své diplomové práci jsem se rozhodl trochu blíže rozebrat politický fenomén, pro který se poněkud nesprávně zažil výraz „třetí cesta“. Dá se konstatovat, že tento fenomén poměrně výrazně ovlivňoval a do jisté míry stále ještě ovlivňuje politické prostředí především v Evropě a Spojených státech amerických od druhé poloviny devadesátých let dvacátého století. Ideologický základ třetí cesty, respektive soubor různorodých subideologií, které byly - někdy až velmi krkolomně - poupraveny a „napasovány“ na koncept „třetí cesty“, tvoří jakýsi nepřilíživě sourodý a poměrně obtížně uchopitelný a obtížně čitelný „celek“. Tento celek dále v práci konfrontuji především se zajímavými názory a celoživotními postoji předního rakouského myslitele, ekonoma a především hluboce přesvědčeného liberála Friedricha Augusta von Hayeka coby jednoho z nej slavnějších představitelů dnes již klasické „rakouské ekonomické školy“. Jeho celoživotní neutuchající činnost byla především ve znamení boje proti explicitnímu socialismu jako společenskému a politickému systému, založenému na totalitě, omezování osobní svobody a svobody soukromého vlastnictví. Vždy ale varoval i proti různým plíživým polosystémům a procesům, na jejichž konci mohl být čitelný socialismus.

Když se pádem sovětské diktatury definitivně a snad jednou provždy potvrdilo, že „skoro ryzí socialismus“ nemůže dále existovat, jednoduše už proto, že prostě neobstojí v konkurenci svobodné společnosti, se všemi výhodami a nevýhodami, které tato svoboda přináší, socialisté všech zemí jednoduše potřebovali najít „novou ideologii“, která by byla nová pouze zdánlivě, při plné, nenarušené, ale částečně skryté socialistické podstaty věci. Na tomto místě je asi vhodné konstatovat, že jsem si vědom faktu, že „koncept „třetí cesty“ nevymysleli poražení socialisté z východního bloku, ale intelektuálové a politici ze svobodné západní společnosti, kteří patřili k těm, co si nárokují, že spoluporazili „skoro ryzí socialismus“.